

[Aksel Larsen.]

sit, når amerikanerne skal have deres, kan der ikke blive så meget til den arbejdende befolkning, og så kan der alligevel komme økonomiske vanskeligheder.

Jeg er enig med den højtærede minister — han bedes ikke blive forskrækket, han synes ellers at være af den mening, at de, der er enige med kommunisterne, er misliebige personer; jeg henholder mig her til ministerens udtalelser om det ærede medlem fru Elin Appel og det ærede medlem hr. Thor-kil Kristensen —, jeg er enig med den højtærede minister i, at årsagen til de formørkede økonomiske udsigter må søges andre steder end i den inflation, der kun eksisterer i visse, som ministeren kalder det, oppositionspoliti-keres fantasi. Jeg må ganske vist bemærke, at inflation kan være mange ting, men hvis man ved inflation forstår det, som det dog vist mest egentligt må være, nemlig at be-folkningen har en langt større købekraft, end der er produktion og varemængde til, så er jeg enig med ministeren i, at en sådan inflation eksisterer ikke, tværtimod.

Hvor er så årsagen? Ja, også her må jeg i nogen grad erklære mig enig med ministe-ren. Jeg håber ikke, det vil skade ham næste gang han skal til Washington. Den må især søges i det forringede bytteforhold overfor udlandet. Den må søges i det, man kalder liberaliseringen. Den må søges i Englands-aftalen, som ministeren også strejfede. Den må søges i den omstændighed, at Danmark skar kronen ned under påstande fra stats-ministeren om, at det ville ordne vore valu-tavanskeligheder, og under påstande fra fi-nansministeren om, at England absolut ikke ville sætte sine eksportpriser til Danmark i vejret. Den må søges i liberaliseringsafta-lerne, eller som jeg foretrækker at kalde det: diktatet fra Paris. Det er ganske rigtigt, som ministeren kom for skade at sige, at det virker sådan, at vi i allerhøjeste grad libera-liserer vor udenrigshandel, medens den, man kalder den vigtigste, og som i hvert fald er vor største kunde, hvad landbrugsekspor-ten angår, England, lader levnedsmiddelimpor-ten være statshandel og derfor kan holde den udenfor liberaliseringen.

Ja, men disse ting, som efter ministerens mening er hovedårsagen til de mørke økono-miske udsigter, hænger ganske intimt sam-men med Marshallplanen og med hele Dan-marks almindelige økonomiske politik. Og så kan jeg ikke tilslutte mig, ja, jeg har endda svært ved at forstå ministerens udtalelser i begyndelsen af hans tale, om det under, det er, at de europæiske — det skal vel være vesteuropæiske lande, undskyld der står

også vesteuropæiske lande —, der i århun-dreder har bekriget hinanden eller dannet alliancer mod hinanden, nu sidder omkring forhandlingsbordet i Paris og træffer en-stemmige beslutninger af vidtrækkende øko-nomisk karakter. Underet er i hvert fald ikke synderlig behageligt, når man ser på, hvilke følger det får for Danmark, som er med til at træffe disse enstemmige beslut-ninger, og det bliver ikke noget større under end fru Mellonis, undskyld, end Lazarus' citherspil ude hos professor Plum, når man her tænker, at disse enstemmige beslutnin-ger er opnået, fordi the big bad wolf bag Marshallplanen forlangte, at de europæiske Marshalllande skulle vedtage disse beslut-ninger, og i givet fald stillede økonomiske sanktioner i udsigt.

Så har jeg forsøgt af ministerens tale at finde ud af, hvorfor han er så glad for Marshallplanen, og jeg har egentlig kun kunnet finde en politisk motivering herfor. I indledningen til sin tale siger den højt-ærede minister — det står på sp. 3520 —:

„Jeg tror, at Marshallplanens admini-strator, Paul Hoffman, har ret, når han i en tale, han holdt i USA i fredags, ud-talte, at kommunismens indflydelse i Vesteuropa i dag ville have været langt større, hvis vi ikke havde haft Marshall-planen.“

Det er ganske vist meget betinget, „at kommunismens indflydelse i Vesteuropa i dag ville have været langt større“. Det inde-bærer ikke, at kommunismens indflydelse er formindsket, den kan være forøget gan-ske betydeligt, men mr. Hoffman frygter, at den ville være blevet endnu større, hvis man ikke havde haft Marshallplanen. Han-delsministeren tilslutter sig dette og siger, at her i Danmark er det ikke lykkedes at skade planens gennemførelse, og han tror tværtimod, at det hele, inklusive kommuni-sterens optræden overfor Marshallplanen, har medvirket til kommunisterens nederlag. Med andre ord, en dansk minister står i den danske rigsdag og siger, at han er så glad for Marshallplanen og den såkaldte økonomiske hjælp fra USA, fordi den tjener regeringens indenrigske formål i bekæmpel-sen af et bestemt parti. Jeg har godt vidst, at det var sådan, men jeg takker for, at vi har fået rene ord for dollars, at ministeren er glad for, at man med støtte af en uden-landsk magt kan føre sin politiske kamp, som man tror det, med større effektivitet herhjemme. Jeg sagde: som man tror det. Naturligvis har ministeren og hans parti lov til at tro, hvad de vil, men kendsger-ningerne er jo nogle andre. Det går ganske